

Rolnummer 6370
Arrest nr. 22/2017 van 16 februari 2017

A R R E S T

In zake : de prejudiciële vraag over artikel 39 van het Vlaamse decreet van 21 juni 2013 houdende diverse bepalingen betreffende het beleidsdomein Welzijn, Volksgezondheid en Gezin, gesteld door de Politierechtbank West-Vlaanderen, afdeling Kortrijk.

Het Grondwettelijk Hof,

samengesteld uit de voorzitters E. De Groot en J. Spreutels, en de rechters J.-P. Snappe, T. Merckx-Van Goey, P. Nihoul, T. Giet en R. Leysen, bijgestaan door de griffier F. Meersschaut, onder voorzitterschap van voorzitter E. De Groot,

wijst na beraad het volgende arrest :

*

* *

I. *Onderwerp van de prejudiciële vraag en rechtspleging*

Bij vonnis van 2 februari 2016 in zake het Vlaams Agentschap voor Personen met een Handicap en het Nationaal Verbond van Socialistische Mutualiteiten tegen K.D., mede in zake G.D., W.D. en V.D., waarvan de expeditie ter griffie van het Hof is ingekomen op 2 maart 2016, heeft de Politie rechtbank West-Vlaanderen, afdeling Kortrijk, de volgende prejudiciële vraag gesteld :

« Schendt artikel 39 van het decreet van 21 juni 2013 houdende diverse bepalingen betreffende het beleidsdomein Welzijn, Volksgezondheid en Gezin de artikelen 10, 11 en 13 van de Grondwet, in samenhang gelezen met de artikelen 84 en 144 van de Grondwet en voor zoveel als nodig ook in samenhang gelezen met artikel 6 EVRM, doordat deze bepaling, dit ter beïnvloeding van hangende procedures, als een interpretatieve bepaling wordt voorgesteld, spijts ze op onvoorzienbare wijze een overduidelijk en vastliggend subrogatoir verhaalsrecht komt uit te breiden en moet worden beschouwd als een zuiver retroactieve, zonder door uitzonderlijke omstandigheden of dwingende motieven van algemeen belang gewettigde wijzigingsbepaling, hetgeen een discriminerende inbreuk zou betekenen op het gewettigd vertrouwen, de legitieme verwachtingen van de rechtszoekenden, het beginsel van niet-retroactiviteit en het recht op een eerlijk proces ? ».

Memories en memories van antwoord zijn ingediend door :

- het Vlaams Agentschap voor Personen met een Handicap, bijgestaan en vertegenwoordigd door Mr. D. Ruppel, advocaat bij de balie te Gent;
- K.D., bijgestaan en vertegenwoordigd door Mr. L. Lambert en Mr. L. Van Eecke, advocaten bij de balie te Kortrijk;
- de Vlaamse Regering, bijgestaan en vertegenwoordigd door Mr. D. Ruppel.

Bij beschikking van 16 november 2016 heeft het Hof, na de rechters-verslaggevers R. Leysen en T. Giet te hebben gehoord, beslist dat de zaak in staat van wijzen is, dat geen terechtzitting zal worden gehouden, tenzij een partij binnen zeven dagen na ontvangst van de kennisgeving van die beschikking een verzoek heeft ingediend om te worden gehoord, en dat, behoudens zulk een verzoek, de debatten zullen worden gesloten op 7 december 2016 en de zaak in beraad zal worden genomen.

Aangezien geen enkel verzoek tot terechtzitting werd ingediend, is de zaak op 7 december 2016 in beraad genomen.

De bepalingen van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof met betrekking tot de rechtspleging en het gebruik van de talen werden toegepast.

II. *De feiten en de rechtspleging in het bodemgeschil*

Op 28 maart 2002 vond een aanrijding plaats tussen een voertuig bestuurd door K.D. en een motorfiets bestuurd door S.D. Ingevolge dit ongeval is S.D. sinds 1 april 2004 opgenomen in een voorziening gesubsidieerd door het Vlaams Agentschap voor Personen met een Handicap. Bij vonnis van 24 december 2004 van de

Rechtbank van eerste aanleg te Kortrijk werden drie vierden van de verantwoordelijkheid voor het ongeval en de eruit voortvloeiende schade ten laste gelegd van K.D. en één vierde ten laste van S.D.

Het Vlaams Agentschap voor Personen met een Handicap vordert voor de Politierechtbank West-Vlaanderen, afdeling Kortrijk, van K.D. de teruggave ten belope van drie vierden van de tegemoetkomingen die het heeft verleend aan de voorziening waar S.D. verblijft. Het Agentschap steunt zijn vordering op het subrogatoir verhaalsrecht bepaald in artikel 14, vierde lid, van het Vlaamse decreet van 7 mei 2004 « tot oprichting van het intern verzelfstandigd agentschap met rechtspersoonlijkheid Vlaams Agentschap voor Personen met een Handicap », zoals uitgelegd bij artikel 39 van het Vlaamse decreet van 21 juni 2013 « houdende diverse bepalingen betreffende het beleidsdomein Welzijn, Volksgezondheid en Gezin ». K.D. betwist die vordering en heeft de verwijzende rechter verzocht de voorliggende prejudiciële vraag te stellen. Bij vonnis van 2 februari 2016 is de Politierechtbank West-Vlaanderen, afdeling Kortrijk, ingegaan op dat verzoek.

III. *In rechte*

- A -

A.1.1. K.D., verwerende partij voor de verwijzende rechter, is van oordeel dat artikel 39 van het Vlaamse decreet van 21 juni 2013 « houdende diverse bepalingen betreffende het beleidsdomein Welzijn, Volksgezondheid en Gezin » (hierna : decreet van 21 juni 2013) een interpretatie geeft aan artikel 14, vierde lid, van het Vlaamse decreet van 7 mei 2004 « tot oprichting van het intern verzelfstandigd agentschap met rechtspersoonlijkheid Vlaams Agentschap voor Personen met een Handicap » (hierna : decreet van 7 mei 2004) die het redelijkerwijze niet kon krijgen. Het subrogatoir verhaalsrecht « ten belope van het bedrag van de aan een persoon met een handicap uitgekeerde tegemoetkoming » kan niet in die zin worden geïnterpreteerd dat het ook de tegemoetkoming uitgekeerd aan de voorziening waar die persoon verblijft, omvat.

De niet-retroactiviteit van wetten en decreten, ter bescherming van de rechtszekerheid, kan niet worden omzeild door het enkele feit dat een bepaling met terugwerkende kracht wordt voorgesteld als een interpretatieve bepaling. Volgens het Hof is een interpretatieve wet een wet die aan een wetsbepaling de betekenis geeft die de wetgever bij de aanneming ervan heeft willen geven en die zij redelijkerwijze kon krijgen. In diezelfde zin acht het Hof van Cassatie een interpretatieve wet slechts toelaatbaar wanneer een bepaling onduidelijk, onzeker of controversieel is. Aan de geïnterpreteerde bepaling mag in geen geval een onverwachte wending worden gegeven.

Artikel 39 van het decreet van 21 juni 2013 dient dan ook te worden beschouwd als een retroactieve bepaling die het normale verloop van de hangende procedure beïnvloedt en legitieme verwachtingen beschaamt. In de parlementaire voorbereiding worden bovendien geen uitzonderlijke omstandigheden of dwingende motieven van algemeen belang aangehaald om die ingreep te verantwoorden.

A.1.2. Uit een vonnis van 1 december 2011 van de Politierechtbank te Leuven en een arrest van 9 februari 2015 van het Hof van Cassatie kan volgens K.D. worden afgeleid dat het Agentschap geen subrogatoir verhaal kan uitoefenen voor subsidies die ten behoeve van een persoon met een handicap worden betaald aan de voorziening waar deze verblijft en die zowel exploitatiekosten als investeringen in gebouwen dekken, maar waar de persoon met een handicap geen eigen recht op heeft.

A.1.3. Indien de terugwerkende kracht van de wetskrachtige norm tot gevolg heeft dat de afloop van een gerechtelijke procedure in een welbepaalde zin wordt beïnvloed, is het Hof van oordeel dat er uitzonderlijke omstandigheden of dwingende motieven van algemeen belang moeten zijn. K.D. kan zich niet vinden in de stelling van het Agentschap dat de niet-verhaalbaarheid van de subsidies ten aanzien van de aansprakelijke persoon een onevenwicht zou creëren tussen de last die de maatschappij draagt en het bedrag dat de aansprakelijke partij vergoedt. Ingevolge de retroactieve toepassing van artikel 39 van het decreet van 21 juni 2013 zou K.D. immers meer dienen te vergoeden dan datgene waartoe zij op basis van het gemeen recht kan worden gehouden. Bijgevolg is de retroactieve toepassing van artikel 39 van het decreet van 21 juni 2013 uitgesloten. De prejudiciële vraag dient volgens K.D. dan ook bevestigend te worden beantwoord.

A.2.1. Het Vlaams Agentschap voor Personen met een Handicap, eisende partij voor de verwijzende rechter, stelt dat overeenkomstig artikel 39 van het decreet van 21 juni 2013, artikel 14, vierde lid, van het decreet van 7 mei 2004 zo moet worden uitgelegd dat de uitgekeerde tegemoetkoming slaat op alle tegemoetkomingen die het Agentschap heeft verleend aan personen met een handicap. De decreetgever zou steeds een dergelijke toepassing van het subrogatierecht van het Agentschap hebben beoogd. Het Agentschap meent dat artikel 14, vierde lid, van het decreet van 7 mei 2004 voor interpretatie vatbaar is. Uit de rechtspraak blijkt dat er discussie bestond omtrent de draagwijdte van het artikel en er bijgevolg verschillende interpretaties mogelijk waren. Dit wordt ook uitvoerig uiteengezet in de parlementaire voorbereiding van het decreet van 21 juni 2013. Om de rechtszekerheid te waarborgen, acht het Agentschap het noodzakelijk dat de decreetgever de initiële draagwijdte van het artikel verduidelijkte.

Het Agentschap benadrukt dat de betaling aan de voorziening moet worden beschouwd als een loutere betalingsmodaliteit waarbij de tegemoetkoming wel degelijk wordt uitgekeerd aan de persoon met een handicap, zij het onrechtstreeks. Vanaf 1 september 2016 worden de tegemoetkomingen van het Agentschap in de kosten van een voorziening en in kader van het zogenaamde Persoonlijke-Assistentiebudget stelselmatig vervangen door een persoonsvolgende financiering, waarbij een persoon met een handicap de keuze heeft zijn budget te ontvangen in cash of via een voucher. Bij een voucher blijft het Agentschap de tegemoetkomingen onrechtstreeks aan de voorziening betalen.

A.2.2. Het decreet van 8 mei 2002 heeft het subrogatierecht ingevoegd in artikel 6 van het decreet van 27 juni 1990 tot oprichting van een Vlaams Fonds voor Sociale Integratie van Personen met een Handicap. Na opheffing van dat artikel werd het subrogatierecht ingeschreven in artikel 14 van het decreet van 7 mei 2004. Om de werkelijke wil van de decreetgever te achterhalen, dient bijgevolg te worden verwezen naar de parlementaire voorbereiding van het decreet van 8 mei 2002. In de memorie van toelichting werd uitdrukkelijk bevestigd dat ook de tegemoetkomingen in de collectieve zorgsector onder het subrogatierecht zouden vallen. Het cassatiearrest van 9 februari 2015, waarnaar K.D. verwijst, is niet relevant in de onderhavige zaak, aangezien het geen betrekking heeft op tegemoetkomingen die strekken tot vergoeding van de schade van een persoon met een handicap.

De tegemoetkomingen die het Agentschap verleent aan een voorziening zijn terug te vorderen in zoverre ze strekken tot het vergoeden van de schade van de persoon met een handicap. De samenstelling van die tegemoetkomingen is neergelegd in het koninklijk besluit van 30 maart 1973 tot bepaling van de te volgen gemeenschappelijke regels voor de vaststelling van de toelagen per dag toegekend voor onderhoud, opvoeding en behandeling van minderjarigen en van gehandicapten geplaatst ten laste van de openbare besturen. Artikel 2 van dat besluit stelt dat de dagprijs bestaat uit personeelskosten, verblijfskosten, kosten voor het betrekken van gebouwen en bedragen van de afschrijving op meubilair en op medisch en niet-medisch materiaal. In tegenstelling tot wat K.D. stelt, maken de ondersteunings- en werkingskosten maar een beperkt aandeel uit in de totale tegemoetkoming van het Agentschap. De personeelskosten vertegenwoordigen immers ongeveer 90 pct. van de dagprijs.

A.2.3. Het Agentschap besluit dat artikel 39 van het decreet van 21 juni 2013 een betekenis geeft aan artikel 14, vierde lid, van het decreet van 7 mei 2004 die de decreetgever bij de aanneming ervan heeft willen geven en die het redelijkerwijze kon krijgen. Artikel 39 van het decreet van 21 juni 2013 is dan ook ontegensprekelijk een interpretatieve bepaling. Tevens merkt het Agentschap op dat er dwingende motieven van algemeen belang aanwezig zijn om artikel 14, vierde lid, van het decreet van 7 mei 2004 zo te interpreteren dat het subrogatierecht van toepassing is op rechtstreekse en onrechtstreekse tegemoetkomingen aan personen met een handicap. Onrechtstreekse tegemoetkomingen vertegenwoordigen een groot deel van de totale schadevergoeding. Dat die kosten volledig ten laste zouden vallen van de gemeenschap in plaats van de aansprakelijke derde of zijn verzekeraar, acht het Agentschap maatschappelijk niet aanvaardbaar. De prejudiciële vraag dient dan ook negatief te worden beantwoord.

A.3. De Vlaamse regering sluit zich aan bij de memories van het Vlaams Agentschap voor Personen met een Handicap.

- B -

Ten aanzien van de in het geding zijnde bepaling

B.1.1. Het Hof wordt ondervraagd over artikel 39 van het Vlaamse decreet van 21 juni 2013 «houdende diverse bepalingen betreffende het beleidsdomein Welzijn, Volksgezondheid en Gezin» (hierna : decreet van 21 juni 2013), dat bepaalt :

« Artikel 14, vierde lid, van hetzelfde decreet wordt zo uitgelegd dat de uitgekeerde tegemoetkoming slaat op alle tegemoetkomingen die het agentschap heeft verleend voor de persoon met een handicap ».

B.1.2. Artikel 39 van het decreet van 21 juni 2013 verwijst naar artikel 14, vierde lid, van het Vlaamse decreet van 7 mei 2004 «tot oprichting van het intern verzelfstandigd agentschap met rechtspersoonlijkheid Vlaams Agentschap voor Personen met een Handicap» (hierna : decreet van 7 mei 2004), dat bepaalt :

« Het agentschap treedt, ten belope van het bedrag van de aan een persoon met een handicap uitgekeerde tegemoetkoming, in diens rechten en rechtsvorderingen tegen de derden die de schadeloosstelling, bedoeld in het derde lid, verschuldigd zijn ».

B.1.3. Artikel 14, vierde lid, van het decreet van 7 mei 2004 verleent aan het Vlaams Agentschap voor Personen met een Handicap een wettelijk subrogatierecht. Op het Agentschap rust de verplichting om onder bepaalde voorwaarden reeds een tegemoetkoming te verlenen aan personen met een handicap, in afwachting van de daadwerkelijke schadeloosstelling (artikel 14, derde lid, van het decreet van 7 mei 2004). Hieraan werd een wettelijk subrogatierecht gekoppeld, opdat het Agentschap die uitgekeerde tegemoetkoming kan verhalen op de derden die de schadeloosstelling verschuldigd zijn.

Ten gronde

B.2. De verwijzende rechter wenst te vernemen of artikel 39 van het decreet van 21 juni 2013 bestaanbaar is met de artikelen 10, 11 en 13 van de Grondwet, in samenhang gelezen met de artikelen 84 (lees : 133) en 144 ervan en met artikel 6 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens, doordat de in het geding zijnde bepaling geen interpretatieve bepaling

zou zijn, maar een retroactieve wijzigende bepaling die ertoe zou strekken de afloop van de hangende procedures te beïnvloeden en die door geen enkele buitengewone omstandigheid zou worden verantwoord.

B.3. Een decretale bepaling is interpretatief wanneer ze aan een decretale bepaling de betekenis geeft die de decreetgever bij de aanneming ervan heeft willen geven en die zij redelijkerwijze kon krijgen. Het behoort dus tot het wezen van een dergelijke decretale bepaling dat zij terugwerkt tot op de datum van inwerkingtreding van de decretale bepaling die zij interpreteert.

De waarborg van de niet-retroactiviteit van de decreten zou echter niet kunnen worden omzeild door het enkele feit dat een decretale bepaling met terugwerkende kracht als een interpretatieve decretale bepaling zou worden voorgesteld.

B.4.1. Uit de parlementaire voorbereiding van het decreet van 21 juni 2013 blijkt dat de decreetgever met de in het geding zijnde interpretatieve bepaling de rechtsonzekerheid over de interpretatie van artikel 14, vierde lid, van het decreet van 7 mei 2004 beoogde te verhelpen :

« Eén van de principes die geformuleerd werden in artikel 14 van het Oprichtingsdecreet is het principe van de subrogatie. Het VAPH kan in afwachting van een tegemoetkoming van een andere partij, een tussenkomst verlenen aan een persoon met een handicap en deze tussenkomst dan nadien verhalen op de derde vergoedingsdebiteur.

Het is met betrekking tot dit principe dat er vastgesteld wordt dat er zich soms interpretatieproblemen voordoen.

De letterlijke tekst van artikel 14, vierde lid, van het Oprichtingsdecreet luidt als volgt : ‘ Het agentschap treedt, ten belope van het bedrag van de aan een persoon met een handicap uitgekeerde tegemoetkoming, in diens rechten en rechtsvorderingen tegen de derden die de schadeloosstelling, bedoeld in het derde lid, verschuldigd zijn. ’.

Sommige verzekeringsmaatschappijen grijpen de zinsnede ‘ aan de persoon met een handicap ’ aan om te argumenteren dat de tussenkomsten van het VAPH daadwerkelijk in handen van de persoon zelf moet worden gegeven. Dit betekent dat volgens hen tussenkomsten in het kader van zorg niet onder het toepassingsgebied van artikel 14, vierde lid, van het Oprichtingsdecreet vallen. Dergelijke tussenkomsten worden volgens hen immers gegeven via subsidiëring aan de voorziening in kwestie, en niet in handen van de persoon zelf.

De rechtspraak is verdeeld over deze kwestie [...] » (*Parl. St.*, Vlaams Parlement, 2012-2013, nr. 1966/1, p. 37).

« Op het vlak van de rechtspraak zijn er gevallen bekend waarin de rechtbank of het hof oordeelt dat subsidies ten behoeven van derden, maar ten voordele van de persoon met een handicap onder toepassing van artikel 14, vierde lid, van het Oprichtingsdecreet vallen. Hiervoor verwijzen we naar een vonnis van 6 mei 2011 van de Rechtbank van Eerste Aanleg van Brussel, een arrest van 22 januari 2009 van het Hof van Beroep van Gent en een vonnis van 6 juni 2011 van de Politierechtbank van Gent.

In de laatste twee uitspraken heeft de rechter duidelijk bevestigd dat prestaties ten behoeve van de persoon met een handicap ook onder het toepassingsgebied van het cumulverbod vallen.

Het Hof van Beroep van Gent is hierin het duidelijkst : ‘ Daarbij moet worden opgemerkt dat de omstandigheid dat de toelagen door het Vlaams Fonds/Agentschap werden uitbetaald aan de instelling en niet aan [naam persoon met een handicap] zelf, er niet aan afdoet dat deze betalingen gebeurden ten behoeve van [naam persoon met een handicap] en dat het Vlaams Fonds/Agentschap voor deze tussenkomsten gesubrogeerd is in de rechten van [naam persoon met een handicap] tegen de aansprakelijke/diens verzekeraar. ’.

Op 1 december 2011 velde de Politierechtbank van Leuven echter een vonnis in de andere zin. De rechter volgde de redenering van de verzekeringsmaatschappij en was van oordeel dat louter het gebruik van het woordje ‘ aan ’ in artikel 14 van het Oprichtingsdecreet volstaat om te oordelen dat subsidies uitgekeerd aan de voorziening niet onder het toepassingsgebied van artikel 14, vierde lid, van het Oprichtingsdecreet vallen. Meer bepaald oordeelde de rechter als volgt :

‘ De loutere bedoeling van de wetgever, niet geconcretiseerd in een duidelijke wettekst, kan het VAPH uiteraard geen wettelijk subrogatierecht voor de door haar betaalde subsidies verlenen.

De vaststelling dat de door het VAPH verleende subsidies [naam persoon met een handicap] ten goede komen, is voor de beoordeling van het subrogatierecht niet relevant nu in ieder geval niet voldaan is aan de voorwaarden waaraan krachtens artikel 14, § 5, van het decreet daartoe moet voldaan nl. uitkering aan de persoon met een handicap.

Bij gebreke aan expliciete wettekst die haar voor de door haar betaalde subsidies een subrogatierecht verleent, zijn de verdere bedenkingen/overwegingen van het VAPH om aan te tonen dat zij toch over een wettelijk subrogatierecht zou beschikken niet relevant en dient hierop door de Rechtbank ook niet verder te worden ingegaan. ’ » (*Parl. St.*, Vlaams Parlement, 2012-2013, nr. 1966/1, p. 38).

B.4.2. De parlementaire voorbereiding bepaalt voorts :

« Een betaling ‘ aan ’ een persoon betekent [...] niet dat de persoon in kwestie de gelden steeds effectief in handen krijgt, maar wel dat er een betaling is gebeurd ten voordele of ten behoeve van deze persoon.

[...]

De betaling aan de voorziening wordt gegeven ten voordele van de persoon met een handicap die door de voorziening in kwestie wordt ondersteund. Deze persoon heeft recht op door het VAPH gesubsidieerde ondersteuning omdat het VAPH heeft beslist dat deze persoon overeenkomstig de toepasselijke regelgeving in aanmerking komt voor dergelijke ondersteuning. Zonder deze positieve beslissing mag het VAPH geen subsidies verlenen aan de voorziening voor de ondersteuning van de persoon in kwestie.

De betaling aan de voorziening is niet meer dan een betalingsmodaliteit, waarbij de tussenkomst wel degelijk wordt uitgekeerd aan de persoon met een handicap, zij het onrechtstreeks. Stellen dat het VAPH zijn subrogatierecht niet kan uitoefenen omdat de tussenkomsten ten behoeve van de persoon met een handicap rechtstreeks aan de voorziening worden betaald, leidt ertoe dat de schadeveroorzaker deze kosten niet moet dragen en dat deze kosten definitief ten laste van het VAPH blijven.

Het voorgaande kan enkel doen besluiten dat de betekenis van het woordje ‘ aan ’ zeker niet eenduidig is. Indien een tekst op verschillende wijzen kan geïnterpreteerd worden, dan is het aangewezen dat de werkelijke bedoeling van de decreetgever wordt achterhaald » (*Parl. St.*, Vlaams Parlement, 2012-2013, nr. 1966/1, pp. 39-40).

« Aan deze problematiek wordt nu verholpen door middel van een interpretatieve bepaling, opgenomen in onderhavig artikel. In deze interpretatieve bepaling wordt dan duidelijk geformuleerd dat het woordje ‘ aan ’ moet worden gelezen als ‘ ten behoeve van ’ » (*Parl. St.*, Vlaams Parlement, 2012-2013, nr. 1966/1, p. 40).

B.4.3. Om de betekenis te achterhalen die de decreetgever bij de aanneming heeft willen geven aan artikel 14, vierde lid, van het decreet van 7 mei 2004, baseert de decreetgever zich op de parlementaire voorbereiding van het Vlaamse decreet van 8 mei 2002 « houdende wijziging van artikel 6 van het decreet van 27 juni 1990 houdende oprichting van een Vlaams Fonds voor de Sociale Integratie van Personen met een Handicap » (hierna : decreet van 8 mei 2002). Het in het geding zijnde wettelijke subrogatierecht van het Vlaams Agentschap voor Personen met een Handicap is immers een voortzetting van het wettelijke subrogatierecht dat bij het decreet van 8 mei 2002 werd toegekend aan het Vlaams Fonds voor de Sociale Integratie van Personen met een Handicap.

Over de bedoeling van de decreetgever stelt de parlementaire voorbereiding van de in het geding zijnde bepaling :

«Zo blijkt uit de memorie van toelichting bij het ontwerp van decreet houdende wijziging van artikel 6 van het decreet van 27 juni 1990 houdende oprichting van een Vlaams Fonds voor de Sociale Integratie van Personen met een Handicap dat de decreetgever wenst dat onrechtstreekse tussenkomsten ten behoeve van de persoon met een handicap wel onder het toepassingsgebied van de subrogatieregeling ressorteren. Meer bepaald staat op bladzijde 4 van deze memorie van toelichting het volgende : ‘ Opzet van dit ontwerp is om een globale regeling uit te werken die elke mogelijke bijstandsverlening door het Vlaams Fonds voor de Sociale Integratie van personen met een Handicap omvat, dus ook tussenkomsten in de collectieve zorgsector en op het vlak van de professionele integratie. ’ (Parl. St. VI. Parl. 2001-02, nr. 1041/1, p. 4) » (Parl. St., Vlaams Parlement, 2012-2013, nr. 1966/1, p. 40).

B.4.4. Ook uit andere verklaringen afgelegd tijdens de parlementaire voorbereiding van het decreet van 8 mei 2002 blijkt de bedoeling van de decreetgever om het wettelijke subrogatierecht te laten gelden ten belope van alle tegemoetkomingen die het Agentschap heeft verleend voor een persoon met een handicap. De minister van Welzijn, Volksgezondheid en Gelijke Kansen verduidelijkte dat «wettelijke subrogatie voor het Vlaams Fonds inhoudt dat het Vlaams Fonds de aansprakelijke van een verkeersongeval kan vorderen, niet alleen wanneer het gaat om individuele materiële bijstand, [...] maar ook voor alle andere vormen van dienstverlening door het Vlaams Fonds » (Parl. St., Vlaams Parlement, 2001-2002, nr. 1041/2, p. 4). Bovendien werd er ook stilgestaan bij de mogelijke gevolgen van de wettelijke subrogatie voor de hoogte van verzekeringspremies, « wanneer het Vlaams Fonds ook de kosten verbonden aan een verblijf in een voorziening zal recupereren » (*ibid.*, pp. 5-6).

B.5.1. Uit het voorgaande blijkt dat de decreetgever met de in het geding zijnde bepaling de rechtsonzekerheid beoogde te verhelpen die was ontstaan ingevolge uiteenlopende interpretaties van artikel 14, vierde lid, van het decreet van 7 mei 2004. De in het geding zijnde bepaling geeft aan dat artikel een betekenis die de decreetgever bij de aanneming ervan heeft willen geven en die het redelijkerwijze kon krijgen.

B.5.2. De in het geding zijnde bepaling is een interpretatieve bepaling en is derhalve niet onbestaanbaar met de in de prejudiciële vraag vermelde referentienormen.

B.6. De prejudiciële vraag dient ontkennend te worden beantwoord.

Om die redenen,

het Hof

zegt voor recht :

Artikel 39 van het Vlaamse decreet van 21 juni 2013 houdende diverse bepalingen betreffende het beleidsdomein Welzijn, Volksgezondheid en Gezin schendt niet de artikelen 10, 11 en 13 van de Grondwet, in samenhang gelezen met de artikelen 133 en 144 ervan en met artikel 6 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens.

Aldus gewezen in het Nederlands en het Frans, overeenkomstig artikel 65 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof, op 16 februari 2017.

De griffier,

De voorzitter,

F. Meersschaut

E. De Groot